

Han Kang

2018

Framtidsbiblioteket

Future Library

Katie Paterson

Katie Paterson (født i Skottland i 1981) er kjent for sine konseptuelle verk. Tidligere prosjekter inkluderer kringkasting av lyden av en smeltende isbre på mobiltelefon til en besøkende, kartlegging av døde stjerner, et lysbildearkiv over mørkets historie gjennom tidene, en spesialkonstruert lyspære som simulerer månelys, nedgraving av et sandkorn i nanostørrelse dypt i Sahara-ørkenen og å sende en omarbeidet meteoritt tilbake til verdensrommet. Paterson har stilt ut over hele verden, fra London til New York, Berlin til Seoul. Arbeidene hennes har vært vist på Tate Britain, Hayward Gallery i London, FRAC i Frankrike, Museum of Contemporary Art i Sydney, The Guggenheim Museum i New York og The Scottish National Gallery of Modern Art i Edinburgh. Hun fikk Creative 30-prisen som avisa The Independent deler ut til «den mest kreative unge personen i Storbritannia». Hun vant også South Bank Sky Arts-prisen for 2014.

katiepaterson.org

Framtidsbiblioteket er utviklet på oppdrag fra og produseres av Bjørvika Utvikling og blir forvaltet av Stiftelsen Framtidsbiblioteket. Stillerommet i Deichmanske bibliotek designes av kunstneren og arkitektene Lund Hagem Arkitekter og Atelier Oslo. Prosjektet støttes av Oslo kommune ved Kulturetaten og Bymiljøetaten. Tekstene til Han Kang og Maria Horvei er redigert av Faye Fornasier. Teksten til Han Kang er oversatt til engelsk av Deborah Smith og til norsk av Stian Omland. Grafisk design av Fraser Muggeridge studio.

framtidslbiblioteket.no

Katie Paterson (born 1981, Scotland) is known for her conceptual artworks that have involved broadcasting the sounds of a melting glacier live to a visitor on a mobile phone, mapping all the dead stars, compiling a slide archive of the history of darkness across the ages, custom-making a light bulb to simulate the experience of moonlight, burying a nano-sized grain of sand deep within the Sahara desert, and sending a re-cast meteorite back into space. Paterson has exhibited internationally, from London to New York, Berlin to Seoul, and her works have been included in major exhibitions at Tate Britain, Hayward Gallery in London, FRAC in France, Museum of Contemporary Art Sydney, Guggenheim Museum in New York, and The Scottish National Gallery of Modern Art in Edinburgh. She was winner of the Independent's Creative 30 award for 'Britain's most creative young person' and winner of the Visual Arts category of the 2014 South Bank Sky Arts Awards.

katiepaterson.org

Future Library is commissioned and produced by Bjørvika Utvikling and is managed by the Future Library Trust. The silent room in the Deichmanske Library is designed by the artist and architects Lund Hagem and Atelier Oslo. Supported by the City of Oslo, Agency for Cultural Affairs and Agency for Urban Environment. Han Kang and Maria Horvei's texts are edited by Faye Fornasier. Han Kang's text is translated into English by Deborah Smith and into Norwegian by Stian Omland. Graphic design by Fraser Muggeridge studio.

futurelibrary.no

Han Kang

Med det samme jeg hadde mottatt invitasjonen til å være forfatter i *Framtidsbiblioteket*, forestilte jeg meg verden om hundre år. Verden lenge etter at jeg er død, da barnet mitt, uansett hvor lenge det klarer å holde fast ved livet, sannsynligvis ikke lenger vil være til, i likhet med ingen av de jeg er glad i, ingen av de menneskene som lever og ånder sammen med meg på denne jorden akkurat nå. Bildet var skremmende ensomt å mane fram. Men jeg skar gjennom den trøstesløse tomheten og fortsatte å forestille meg, forestille meg verden hundre år fra nå, for selv nå glir tiden uopphørlig videre, og verden om hundre år kommer som en uunngåelig realitet. Trærne i skogene rundt Oslo, som vil vokse seg tykke og tette på de hundre årene. Vårens løv og greiner, ettermiddagslyset som vil skinne ned på dem. Kveldene og de kalde, stille nettene som ufravikelig vil komme.

Det var da jeg forsto hva slags kraft dette prosjektet rommer. At jeg, for å skrive noe til dette prosjektet, måtte tenkte dypt på tid. Aller først ville jeg måtte tenke på mitt eget liv, min egen død, på det flyktige tidsrommet dødelige mennesker er tildelt, og reflektere grundig over hvem jeg har skrevet for fram til nå. «Språk», mitt utilstrekkelige og til tider umulige redskap – når alt kom til alt ville jeg måtte finne en ny bevissthet om at det er en kanal som ligger åpen for de som skal lese det jeg skriver.

Og når jeg etter hvert skriver den første setningen, må jeg tro på verden hundre år fra nå. På den uvisse muligheten for at det fortsatt vil finnes mennesker som har overlevd, og som skal lese det jeg har skrevet. Jeg må håpe at menneskenes historie ennå ikke vil ha forsvunnet som et spøkelse, at denne planeten ikke vil ha blitt en enorm ruin eller menneskegrav. Det er et håp med en ustø grunnmur, som antakelsen om at de som driver dette prosjektet, og nåtidens og framtidens forfattere, som kommer til å dø og bli født i løpet av de neste hundre årene, kommer til å fortsette dette arbeidet som om de bærer med seg glør videre. Og likevel må jeg tro, selv på den skjøre muligheten for at en skjebnen til en bok av papir vil være å overleve lenge nok til å nå verden om hundre år.

Hvis det er mulig å si at en bønn er det øyeblikket da vi, til tross for all usikkerheten, er nødt til å ta et eneste skritt mot lyset, føles det akkurat nå som om dette prosjektet er noe nær en hundre år lang bønn.

Han Kang

Immediately after receiving the invitation to become a writer for *Future Library*, I imagined the world one hundred years from now. The world a long time after I myself have died, when my child, however long they manage to hold on to life, will likely no longer exist, and neither will any of the ones I love, any of the human beings who are living and breathing together with me on the earth in this moment. It was a frighteningly lonely image to conjure. But, cutting across that desolateness, I kept on imagining. Imagining the world one hundred years from now which, since even in this moment time is flowing without fail, will arrive as an inevitable reality. The trees of the forests around Oslo, that will grow thick and dense in those hundred years. The leaves and branches of spring, the afternoon sunlight that will shine down on them. The evenings and cold, still nights that will come without fail.

It was then that I knew the kind of power this project has. That, in order to write something for this project, I would have to think deeply about time. Before anything else I would have to think about my own life and death, about the fleeting span allotted to mortal humans, and reflect on who it is I have so far written for. 'Language', my insufficient and at times impossible instrument – ultimately, I would have to become newly conscious of the fact that it is a passageway lying open for those who will read what I write.

And the moment I eventually write the first sentence, I have to believe in the world one hundred years from now. In the uncertain possibility that there will still be human beings who have survived, and who will read what I write. I have to hope that human history will not yet have vanished as a phantom, that this planet will not have become a huge ruin or grave of humans. It is a hope whose foundation is shaky, like the assumption that the people who run this project, and the writers of the present and future, who will die and be born in the course of the next hundred years, will continue this work as though carrying embers forward. Yet I have to believe, even in the tenuous possibility that a paper book's fate will be to survive long enough to reach the world one hundred years from now.

If it is possible to call prayer the moment when, in spite of all the uncertainty, we have to take just one step towards the light, in this moment I feel that perhaps this project is something close to a century-long prayer.

Han Kang ble født i 1970, i Gwangju i Sør-Korea. Da hun var ni år flyttet hun og familien til Seoul, der hun tilbrakte ungdomsårene. Etter å ha studert koreansk litteratur, jobbet Han Kang som redaktør for et kulturmagasin og et tidsskrift for litteraturkritikk. I 1993 debuterte hun som dikter, og i 1994 vant hun novellekonkurransen til Seoul Daily News. Siden den gang har hun gitt ut tre novellesamlinger, en diktsamling og sju romaner, deriblant *Your Cold Hands*, *Vegetarianeren* (vinner av Man Booker International-prisen for skjønnlitteratur i 2016), *Levende og døde* (vinner av Malaparte-prisen i 2017) og *Hvit*.

Han Kang was born in 1970, in Gwang-ju, South Korea. When she was nine years old she moved with her family to Seoul, where she spent her formative years. After studying Korean literature, Han Kang worked as an editor for a cultural magazine and a book review journal. In 1993 she made her debut as a poet and in 1994 she won the Seoul Daily News short story competition. Since then, she has published three collections of short stories, one collection of poetry and seven novels, including *Your Cold Hands*, *The Vegetarian* (winner of the Man Booker International Prize for fiction in 2016), *Human Acts* (winner of the Malaparte Prize in 2017) and *The White Book*.

Det skumle med håpet, er at det manar fram alt du er redd for.

The scary thing about hope is that it conjures up exactly the thing you are afraid of.

For eit par år sidan (sånn omtrent) tok eg T-banen frå sentrum av Oslo til Frognerseteren stasjon. Derifrå traska eg innover marka i ein tjuve minuttars tid, før eg kom til eit lite område der eg byrja å gå i stadig mindre sirkklar. Rundt meg gjorde grantrea seg høge og mørke, og i hovudet mitt kverna setninga, «A forest in Norway is growing.» Orda kom frå opningssida til futurelibrary.no, og eg visste at dei var sanne, men for kvart minutt som gjekk klang dei meir og meir hånande. Ifølgje koordinatane eg hadde lasta ned frå nettopp denne nettsida, skulle eg vere *veldig* nære akkurat denne skogen, men for kvart skritt eg tok – i kva enn retning – segla eg forbi det markerete punktet på kartenesta på mobilen, som viste til det som enn så lenge er den einaste delen Katie Patersons *Future Library* som let seg besøka av publikum: Tusen tre, planta her i Nordmarka i 2014, som etter hundre år skal bli til papiret i ei tekstsamling som fyrst vert gjort tilgjengeleg i 2114. For kvar ny årering vert eit nytt verk, skrive av ein ny forfattar, lagt til i biblioteket. Etter kvart som det nye hovudbiblioteket opnar i Bjørvika, vil eit eige rom husa den aukande mengda manusskript, men då eg ville besøke det framtidige biblioteket ein stille haustdag i 2017 var denne vanskeleg lokaliserbare skogen altså alt eg hadde å vende meg til.

Eller, det stemmer ikkje heilt. Med meg på turen hadde eg ei svigermor med langt betre orienteringssans enn meg sjølv, som forsiktig føreslo at me burde prøve å gå litt lenger oppover stien i retning Vettakollen. Og, i ein bæresele på bringa, hadde eg ein liten gut som kanskje – kanskje – ein dag vil kunne bla i framtidas bibliotek.

Det er i alle fall det eg håpar, og håpet står etter mange si meining heilt sentralt for *Future Library* som prosjekt. I eit intervju med *The Irish Times* i samband med at han leverte inn sin tekst til biblioteket i 2016, sa forfattaren David Mitchell at å delta i dette prosjektet var eit uttrykk for håp: Det var å vise si tiltru til at framtidige generasjonar framleis vil sette pris på bøker, bøker, lesing og forteljingar. • I eit kort essay skrive som følgje til sin *Future Library*-tekst i 2014,

A couple of years ago, give or take a few months, I found myself walking in circles in the woods surrounding the Frognerseteren metro stop in the hills above Oslo. Surrounded by fir trees and not much else, a single sentence kept ringing through my head: ‘A forest in Norway is growing.’ The statement came from the opening frame of the futurelibrary.no website and even though I knew it to be true, the words were taking on a more and more mocking tone by the minute. According to the coordinates I had downloaded from the above-mentioned website, I should be *very* close to this specific forest, yet with every step I took – no matter in which direction – I went sailing past the point on my mobile map that marked the only part of Katie Paterson’s *Future Library* project that, then as now, was accessible to the general public: a thousand trees that were planted in Nordmarka just beyond Frognerseteren in 2014. A century from now these trees will be turned into paper on which a collection of texts will be printed. Every year a different author adds his or her writing to *Future Library*, but what they have written will remain a secret until 2114. Still wanting to visit the library on this quiet autumn day in 2017, all I had were the trees – which I couldn’t find.

Or, that isn’t quite true: I also had my mother-in-law with me, a person blessed with a much better sense of direction than me and who had twice suggested we needed to go further up the path towards Vettakollen. Also, strapped to my chest, I had a baby boy who might – just might – one day be able to flick through the pages of *Future Library*.

At least, that’s what I hope, and hope – it seems – is what *Future Library* is all about. Speaking to *The Irish Times* in 2016, author David Mitchell said that participating in the project (he handed in his text to *Future Library* that very year) was a vote of confidence that future generations ‘will still value trees, books, reading and narrative.’ • In her brief essay accompanying her 2014 entry to the library, Margaret Atwood writes that it is ‘hopeful’ to believe that in 2114 there will be humans waiting to receive the texts, just as it’s hopeful to believe

skriv Margaret Atwood at det er «håpefullt» å tru at det vil vere menneske til å ta imot biblioteket i 2114, slik det også er håpefullt å tru det vil finnast eit Norge, ein skog, eit bibliotek. • Han Kang, den førebels siste forfattaren til å slutte seg til prosjektet, seier at ho ser på prosjektet som ein test av forfattarane sitt håp. «Og også eg håpar innstendig at menneskeheita og papirbøker vil overleva saman, og at augeblikket kjem då *Future Library* verkeleg vert realisert.»

Det er eit håp eg sjølv sagt deler. Men der eg sto i skogen den gongen for to år sidan, var det einaste eg kunne tenke: Korleis kom me oss hit? Korleis hamna me på det punktet – nesten 3000 år etter «Illiaden», meir enn 400 år etter «Don Quijote», kring 2000 år sidan Det nye testamentet og over hundre år sidan «Stolthet og fordom» – der det å uttrykka ei viss tru på at kunsten, romanen og det lesande mennesket framleis kjem til å eksistera to generasjonar fram i tid, er alt som skal til for å bli rekna som optimist?

I eit intervju med *Future Library* i 2019, seier Han Kang at det som fascinerer ho meir enn noko anna med dette kunstverket, er korleis det vekker ei særeigen kjensle av tid; korleis det viser oss kor liten og smal rekkevidda til eit menneske liv er. Og det er heilt sant: Framleis er det mange år til biblioteket tek imot sitt fyrste verk av ein forfattar som kjem til å vere i live det året dette biblioteket opnar. Samstundes kastar *Future Library* lys over vår eiga skiftande kjensle av tid, eller nærare bestemt: det kastar lys over det faktum at måten me tenker om framtida sakte men sikkert har endra seg. Verket i seg sjølv er i bunn og grunn ein tidskapsel, og tidskapslar stiller gjerne to grunnleggjande spørsmål: Kva seier kva me vel å legge i tidskapselen om korleis me tenker om vår eiga tid, og korleis vil desse objekta bli tatt imot av framtidens menneske? Dei same spørsmåla ligg og vakar under overflata *Future Library*-prosjektet: Den kuraterte lista med forfattarar – som i dag er høgt respekterte som kunstnarar, men som for alt me veit kan vere gløymt om hundre år – er ei spegling av samtida, medan samtalen rundt prosjektet genererer refleksjonar om framtida. Men tidlegare ville ein kanskje ha avgrensa seg til diskusjonar om korleis kunstsynet i eit samfunn kan ha endra seg i løpet av hundre år, kva stilling papirboka vil ha blant dei neste generasjonane, korleis ein kan sikre at prosjektet vert vidareført også etter at initiativtakarane er gått vekk, og så vidare.

there will be a ‘Norway,’ a ‘forest,’ a ‘library.’ • Han Kang, the latest author to join the library, says that she, too, considers the project to be a test of the writers’ hope. ‘And so I am ardently hoping that humanity and paper books will survive together, and the moment will come when the *Future Library* really does come to fruition.’

I, of course, share this hope. Yet standing in the forest with my son two years ago, all I could think was: How did it come to this? How did we get to the point where – nearly three millennia on from the composing of the *Iliad*, more than four centuries after *Don Quixote*, some 2,000 years since the compiling of the *New Testament*, and exactly 106 years since the first publication of *Pride and Prejudice* – the expression of a certain faith in the continued existence of art, novels and a reading public a mere two generations from now are all it takes to be considered an optimist?

In an interview with the organizers of *Future Library*, Han Kang stated that what fascinates her more than anything is the sense of time *Future Library* evokes: ‘what a small and narrow radius ... the human lifespan inhabits.’ And it’s true: we still have a long time to wait before the library receives its first work by an author who will still be alive when that library opens. At the same time, the project sheds light on the way our relationship with time has changed in recent years. Or, to put it differently, the *Future Library* project was launched at a time when the way we think about the future had noticeably started to shift. The work itself is basically a time capsule, a form that generally poses two questions: what are our thoughts about the present day, as expressed through the objects placed in the time capsule, and how will these objects be perceived in a future that is unfamiliar to us? *Future Library* also builds on this set of questions; the curated list of contributing authors – all of which we today hold in high esteem but who might be completely or nearly forgotten in a century’s time – being the expression of the present; and the discourse generated by the project and the authors’ own texts (perhaps) expressing our thoughts about the future. Yet there’s a fundamental difference between wondering how art will be viewed in a hundred years’ time and questioning, as most of the artists and critics commenting on *Future Library* now seem to be doing, whether there will be somebody there to receive the art at all.

Writing in 1904, Norwegian writer Knut Hamsun famously proclaimed that ‘In a hundred

I dag er det annleis. Når David Mitchell spør seg om det vil vere folk som sett pris på forteljingar i 2114, er det ikkje *forteljingas* evne til å overleve han stiller spørsmål ved; ho har trass alt overlevd alt menneska har overlevd så langt i historia. Nei, det er *folka* han er usikker på. Han er ikkje aleine: Det dominerande usikkerheitsmomentet hjå dagens kunstnarar og kommentatorar, er spørsmålet om menneskeslekta i det heile tatt vil overleve eit hundreår til.

Om hundre år er allting gløymt, forsikra Knut Hamsun oss om i 1904. Om hundre år er allting vekke, fryktar me no.

Eg hugsar ikkje akkurat kor lang tid det tok før eg gav opp å finne stykket med nyplanta zskog inne blant trea bak Frognerseteren, men på eit tidspunkt byrja guten i bæresela å jamre seg, og det var ikkje anna å gjere enn å snu. Han var knapt to månadar gamal, men allereie var det rart å sjå på bilete frå dei fyrste dagane hans: så liten! Så uforma! Å halde eit spedbarn i hendene kvar dag, er som å halde ei lekamleggjering av tida sjølv: endringane i barnet *er* tida som går, men det er umogleg å sjå før ho faktisk har gått. At me sto her i skogen saman, ein halvtimes gåtur frå næraste T-banestasjon, var i seg sjølv ei tydeleg markering av avstand til den fyrste, hjelpelause tida, der tanken på å bevega seg utanfor heimens umiddelbare radius verka som ein fjern utopi. Så er det også eitt av dei tilbakevendande råda ein som fyrstegongsfødande vert servert i barselstida: Ta vare på augeblikket, ikkje tenk for mykje på det som kjem. Ta kvar nye utfordring som den kjem. For det meste var dette eit råd eg meir enn gjerne lytta til; lét eg fyrst tankane vandra til overgangen til fast føde og barnehage-tilvenning, var vegen kort til opprivande bilete av skulestart, og vidare til kjønnsmodning, låste dører til gutterommet, nedsette ordenskarakterar og full lausriving frå foreldreheimen. At eg den siste tida aktivt hadde unngått dei mest illevarslande nyheitsoppslaga om den pågåande miljøydelegginga, var ein sjølv sagt forlenging av den same impulsen. Å skulle setja det vidare livsløpet til son min inn i ein kontekst av klimatisk entropi og demokratisk samanbrot var uuthaldeleg. Og å «håpe» på at det ikkje ville bli så ille, var ikkje til noko hjelp i det heile tatt. Snarare tvert om.

For det er dette som er greia med håp: For alle dei gode eigenskapane til håpet, vil det alltid vere

years everything will be forgotten’. Today the fear is that a century from now, it will all be gone.

I don’t remember exactly how long it took before I gave up locating the newly planted patch of woodland, but at a certain point the baby in the sling started to whimper, a sure signal that it was time to turn around. It was barely two months since his birth, but already it was strange to look back at the pictures of his earliest days. So tiny! So rudimentary! The fact that we were standing there out in the woods at all, a twenty-minute walk from the nearest metro station, was in itself a clear indication that we had come a long way from those first days of helplessness, when the very thought of stepping outside the narrow radius of the home seemed like a distant utopia. One piece of advice one hears repeatedly as a first-time mother-to-be is to savour the moment, not to think too much about what lies ahead. Take each new challenge as it comes. I was only too happy to heed. If I let my thoughts stray too far ahead, towards the transition to solid foods, his first steps and nursery school, it was only a short step further to agonising images of a first day at school, and so on through to puberty, teenage bedrooms locked from the inside and the severing of links to the parental home. Likewise, I bent over backwards in order to avoid news reports bringing in the latest developments in the ongoing environmental destruction of the planet. To imagine the course of my son’s life against a background of climatic entropy and the collapse of democracy was more than I could bear. And hoping things would turn out differently wasn’t going to help at all.

Because here’s the thing about hope: despite all its positive qualities, hope is always intrinsically bound up with its own negation. If you invoke hope, you also invoke the hopelessness that hope seeks to guard against. If hope is your only available option, you know you’re in trouble.

Therefore, had *Future Library* sought its symbolic strength in hope alone, it wouldn’t seem to me a very strong artwork. The strength of the project rather lies in the fact that it is oriented towards the future, but without favouring any particular prediction about what might await us. To the extent that the *Future Library* project makes any supposition about what is to come, it is not a supposition about what will change, but rather

bunde til sin eigen motsetnad. Kallar du fram håpar, kallar du også fram kva enn det er håpet er meint å beskytte mot. Håpar du på at jorda ikkje skal gå under, vedgår du også at jordas undergang er ein moglegheit som ligg på bordet. Om håpet er alt du har igjen, veit du at du ikkje ligg spesielt godt an.

Difor er eg også overtydd om at dersom den symbolske krafta til *Future Library* hadde lent seg på håpet aleine, ville det ikkje stått særleg sterkt. Det er ein annan stad styrken i prosjektet ligg, nemlig i at det rettar seg mot framtida, utan at hovudpoenget ligg i verken den eine eller den andre påstanden om kva me har i vente.

For Katie Paterson veit ikkje meir om framtida enn du og eg. I den grad *Future Library*-prosjektet legg fram ei tese om kva som vil kome, er det ikkje ei tese om kva som kan ha endra seg, men om kva som vil bestå: Medan publikums tankar – og, for alt me veit, dei deltakande forfattaranes ord – går i retning av eit «kva om» – ei førestelling av den framtida som ein gong vil ta imot tekstane, eller alt som kan gå galt før me kjem så langt – insisterer strukturen *Future Library* på eit «som om»: Den gryande tekstsamlinga tek form *som om* mennesket i framtida framleis vil verdsetja kunsten og litteraturen. Som om ingenting vil hindra trea i skogen i å veksa seg store og tjukkstamma. Som om stadig nye forfattarar vil slutta seg til prosjektet, også etter at dei som starta det er gått bort. Som om papirbøker framleis er eit kurant medium i 2114.

«For å vere ærleg, så er eg ikkje ein optimistisk person», seier Han Kang i intervjuet sitt. «Men du veit, eg trur at det å gjere vårt beste, til trass for manglande optimisme, er akkurat det me menneske gjer. Eg meiner at det er dette som er vakkert med menneskeheita, med å vere menneskeleg: å yte alt me kan, midt oppe i den utilstrekelege optimismen.»

Future Library prosjekterer eit bilete av framtida som noko me i samtida aktivt bidreg til å forme, utan nokon garanti for at resultatet vert slik me hadde tenkt. For kvart år som går vil biblioteket halde fram med å vekse, lik trea i skogen. Det er ikkje eit verk som handlar om håp, i alle fall ikkje i meininga «å håpe på det beste». Men kanskje som i den litt uuttalte trassen som gjer at ein tek eitt skritt av gangen, utan tanke om å gje seg.

Litt som svigermor mi demonstrerte, då det ei veke etter vår meir eller mindre mislukka

about what will endure. While the thoughts of the public – and, for all we know, the words of the participating authors – incline towards ‘what if’ questions – as they seek to imagine the future that will one day take possession of the texts, or all the things that could go wrong before we get that far – in terms of its structure *Future Library* presupposes various ‘as ifs.’ The collection of texts continues to grow *as if* people in the future will still appreciate art and literature. As if nothing will prevent the trees in the forest from growing broad, sturdy trunks. As if a steady flow of new writers will want to join the project, even after those who initiated it have passed away. As if – and this is by no means the least far-fetched of the project’s various assumptions – paper books will still be a viable medium in 2114.

As for the actual act of writing – the structuring of reality as a coherent chain of events in the form of a story or narrative – it is and will remain a survival strategy. It is perhaps the oldest we possess. Stories are not just one way, but rather *the* way in which we humans make sense of the world around us. Without this ability we would quite simply grind to a halt. *Future Library* is itself a narrative, one way to structure the period leading up to the project’s conclusion in 2114. Admittedly, for the project to be able to conclude on the appointed day, we have to presuppose a world that remains more or less functional. But if by that time the world has gone to pieces, no one will be around to point out the miscalculation.

‘To be honest, try as I might, I’m not an optimistic person,’ Han Kang says in her 2019 interview about *Future Library*, ‘but, you know, I think trying our best without that optimism is exactly what we humans are always doing. I believe that is the beauty of human beings, of being human: exerting every effort to do something in the midst of insufficient optimism.’

As a concept and structure, *Future Library* conceptualises the future as something we in the present are working to define – without any guarantee that it will turn out as intended. For each year that passes it will continue to grow, like the trees in the woods. It is not a work about hope, at least not in the sense of ‘hoping for the best.’ But perhaps in the slightly more defiant sense of taking one step at a time, without a thought of giving up.

ekspedisjon tikka inn ein melding med bilete av ei lysegrøn granbusk og teksten, «Jeg fant det. Var som jeg trodde, opp stien mot Vettakollen».

Ein tidlegare versjon av denne teksten sto fyrst på trykk i Norsk Kunstårbok 2018 (red. Arve Rød og Ketil Nergaard).

As my mother-in-law seemed to demonstrate when, a week after our rather fruitless outing, she sent me a picture of a pale green sapling together with the message: ‘I found it. Like I thought, it was further up the path to Vettakollen.’

An earlier version of this essay first appeared in the Norwegian Art Yearbook 2018 (ed. Arve Rød and Ketil Nergaard).

• Laurence Macin: *Writers blocked: the new works by David Mitchell and Margaret Atwood that you can't read until 2114*, artikkelen ble publisert 25. mai 2016, The Irish Times.

• Margaret Atwood: *Framtidsbiblioteket*, 2014.

• Han Kang, 2019.

• Knut Hamsun, *Det Vilde Kor*, 1904.

• Han Kang, 2019.

• Laurence Macin: *Writers blocked: the new works by David Mitchell and Margaret Atwood that you can't read until 2114*, article published on 25 May 2016, The Irish Times.

• Margaret Atwood: *Future Library*, 2014.

• Han Kang, 2019.

• Knut Hamsun, *Det Vilde Kor*, 1904.

• Han Kang, 2019.

Maria Horvei (f. 1988) er kritiker og skribent, med ei mastergrad i kunsthistorie frå Universitetet i Oslo. Ho har skrivne tekstar for ei brei vifte norske og internasjonale aviser og tidsskrift. For tida er ho redaktør i *Vinduet*, Gyldendals litterære tidsskrift.

Maria Horvei (b. 1988) is a Norwegian writer and critic. She holds an MA in Art History from the University of Oslo and has published texts in a wide range of Scandinavian and international publications. She is currently the editor of the literary review *Vinduet*.

Framtidsbiblioteket er et 100 år langt kunstprosjekt i Oslo av den skotske kunstneren **Katie Paterson**. Tusen trær er plantet på Vettakollen i Nordmarka, og om hundre år skal disse trærne felles for å bli til papir til en bokantologi som ble påbegynt i 2014. Hvert år skal en forfatter få i oppdrag å bidra med en ny tekst som inntil de skal trykkes i 2114, vil bestå av en voksende samling av 100 upubliserte og uleste manuskripter. Arbeidet med å ta vare på skogen og sikre dens eksistens i verkets 100-årige tidsperspektiv, finner sitt konseptuelle kontrapunkt i invitasjonen til hver forfatter; å skape og produsere et verk i håpet om å nå en lydhør leser i en ukjent framtid. Man Booker-prisvinneren Han Kang er den femte forfatteren som bidrar til *Framtidsbiblioteket*.

Samlingen med tekster skal oppbevares i et rom i det nye Deichmanske bibliotek i Bjørvika som åpner i 2020. Rommet, som er ment å være et såkalt «stille rom», designes av kunstneren og arkitektene, blir utformet av tre fra skogen i Nordmarka. Forfatterens navn og titler på tekstene vil være synlig, men ingen vil være tilgjengelig for leserne før de publiseres om ett hundre år.

Styret i Framtidsbibliotekets stiftelse vil hvert år gi en ny forfatter oppdraget å bidra med en ny tekst. I styret sitter kunstneren Katie Paterson, Simon Prosser, forlagsdirektør i Hamish Hamilton, Liv Sæteren, tidligere biblioteksjef for Deichmanske bibliotek, Håkon Harket, daglig leder i Forlaget Press, Ingeri Engelstad, forlagssjef i Forlaget Oktober, og Anne Beate Hovind, prosjektleder for Bjørvika Utviklings kunstprogram og styreleder i stiftelsen Framtidsbiblioteket.

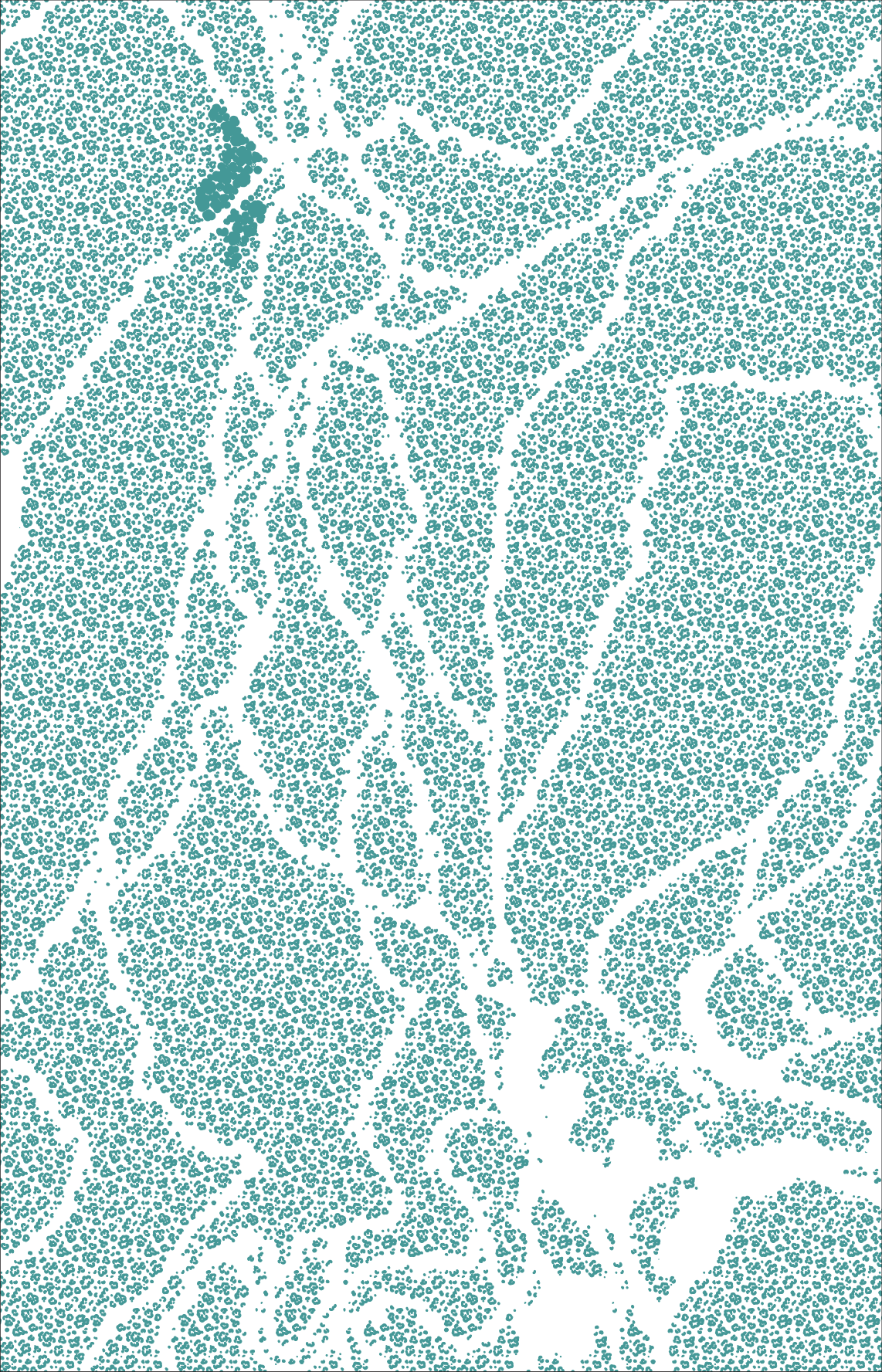
Oslo kommune har gitt sin støtte til dette 100-års kunstverket og jobber sammen med stiftelsen og kunstneren med å forvalte skogen og sikre en god oppbevaring av manuskriptene i det nye biblioteket fram til 2114.

Future Library is a 100-year artwork in Norway, created by Katie Paterson. One thousand trees have been planted in Nordmarka, a forest just outside Oslo, which will supply paper for a special anthology of books to be printed in one hundred years' time. Between now and then, one writer every year will contribute a text, with the writings held in trust, unread and unpublished, until 2114. Tending the forest and ensuring its preservation for the 100-year duration of the artwork finds a conceptual counterpoint in the invitation extended to each writer: to conceive and produce a work in the hope of finding a receptive reader in an unknown future. The Man Booker prizewinning author Han Kang is the fifth writer to contribute to *Future Library*.

The manuscripts will be held in trust in a specially designed room in the New Deichmanske Library opening in 2020 in Bjørvika, Oslo. Intended to be a space of contemplation, this room – designed by the artist and architects – will be lined with wood from the forest. The authors' names and titles of their works will be on display, but none of the manuscripts will be available for reading – until their publication in one century's time.

Guiding the selection of authors is the Future Library Trust, whose trustees include the artist Katie Paterson, Publishing Director of Hamish Hamilton Simon Prosser, former Director of the Deichmanske Library Liv Sæteren, Publishing Director of Forlaget Press Håkon Harket, Director of Oktober Press Ingeri Engelstad, and Anne Beate Hovind, Project Manager for Bjørvika Utvikling's Art Programme, and Chair of the Trust.

Support for this 100-year long artwork has been given by the City of Oslo, who are working with the artist and the Future Library Trust to ensure the protection of the forest and manuscripts until 2114.

Future Library Forest Walk 1.6 km

Take Line no.1 (T-bane) from Sentralstasjon to Frognerseieren station (42 minutes)

Follow the signs to Frognerseieren restaurant (5 minutes)

Follow the path lined with streetlights for skiing

Pass a sign and small winding road climbing up a hill to Frønsvollen. Keep on walking to the right for 100 metres

You will see a cross road with a sign 'Future Library Forest'. You are here.

Sign to Frønsvollen

Future Library Forest
59°59'10.0"N 10°41'48.6"E

① Frognerseieren

Frognerseieren restaurant

Gåtur til Framtidsbibliotekets skog 1.6 km

Ta T-bane 1 til Frognerseieren stasjon (42 minutter)

Følg skiltet til Frognerseieren restaurant (5 minutter)

Følg veien med lysøype

Følg kartet og gå til du ser skiltet og en svingete vei opp til Frønsvollen
Fortsett så i 100 meter til et kryss.

Se etter skiltet til «Framtidsbibliotekets skogen». Du er her.

100 m

